

дите послѣ чудеса. Водата дѣто тече непрестанно капка по капка, на камакъ трапъ ископава. Съ трудомъ и терпеніемъ мышката пре-яда єдно колко да е дебело важе, и малки топорски ударенія повторяеми сабарятъ дубовы (храсты) голѣмы.

Но сакамъ сега чи дума нѣкой ѿ вѣсѣ: мигаръ не треба пакъ да си посѣди человѣкъ и токо така малко за да ся поростиши? На то вѣщавамъ, прѣатели мой, основа що каже добрый Рїхардъ: Употреблявайте добро времято си, ако щете да ся сподобите на по-